

УРСУЛА ЛЕ ГУИН ТЯ ГИ РАЗИМЕНУВА

Превод от английски: Владимир Германов, 2013

chitanka.info

Повечето от тях приеха липсата на име със същото съвършено безразличие, с което толкова дълго бяха приемали или пренебрегвали имената си. Китове и делфини, моржове и морски видри се съгласиха с особена елегантност и готовност, потопиха се в анонимността като в своя стихия. Част от яковете обаче възразиха. Казаха, че „як“ звучи както трябва и че почти всички, които знаят за съществуването им, ги наричат така. За разлика от вездесъщите създания, като плъховете и бълхите, наричани с хиляди различни имена още от времето на Вавилон, яковете можели да кажат, както изтъкнаха, че имат име. Обсъждаха въпроса цяло лято. Съветите на възрастните женски най-накрая се съгласиха, че макар и името да е полезно на други, от гледна точка на яковете то е безпредметно, защото самите те никога не го произнасят и следователно могат да минат и без него. След като представиха аргументи в тази светлина на своите мъжкари, пълният консенсус се забави единствено заради преждевременната поява на силни ранни виелици. Споразумението им стана факт в ранната пролет и наименованието „як“ беше върнато на дарителя.

Сред домашните животни малко от конете се интересуваха кой как ги нарича след неуспешния опит на Джонатан Суифт да им даде име от собствения им речник^[1]. Крави, овце, свине, магарета, мулета и кози, заедно с пилета, гъски и пуйки с радост се съгласиха да върнат имената си на хората, на които — както се изразиха — те принадлежат.

С домашните любимци възникнаха някои проблеми. Котките, разбира се, упорито отричаха някога да са имали имена, различни от онези, приети самостоятелно, неизказани, неизразимо изразителни лични имена, които, както казва един поет на име Елиът, всеки ден съзерцават дълги часове — макар че никой от съзерцаващите никога не е признавал, че съзерцаваното всъщност е негово име, докато някои наблюдатели са се чудили дали обектът на този медитативен поглед не може да е всъщност Съвършената, или платоничната, мишка. Във всеки случай сега въпросът е безпредметен. Проблем възникна с кучетата, с някои папагали, неразделки, гарвани и скорци. Тези вербално надарени индивиди настояваха, че имената им са важни за тях и категорично отказаха да се разделят с тях. Веднага щом разбраха обаче, че става дума за индивидуален избор и че всеки, който иска да бъде наричан Роувър или Фру-фру, или дори Птичо, има пълна свобода за това в личен план, никой от тях не си и помисли да възразява срещу

отпадането на имената с малка буква (или с главна в случая с немските същества) на общите названия, като пудел, папагал, куче или птица, и всички класификатори по таксономията на Карл Линей, които се влачат зад тях от двеста години като консервени кутии, завързани за опашките им.

Насекомите се разделиха с имената си на големи облаци или рояци, с ефимерни срички като жужене, жилене, бръмчене, прелитане, пълзене и копаене на проходи.

Колкото до рибите в морето, техните имена се отделиха от тях в тишина по всички океани като едва забележими, тъмни петна мастило от сепия и теченията ги отнесоха без следа.

Не остана повече никой за разименуване, а колко близка се почувствах до тях, когато ги виждах да плуват, да летят или подтичват, или пълзят през пътя ми или по кожата ми, или да ме дебнат през нощта, или да крачат до мен известно време през деня. Струвах ми се далеч по-близки, отколкото когато имената им стояха между тях и мен като ясна бариера — толкова близки, че моят страх от тях и техният страх от мен стана един страх. И привличането, което мнозина от нас изпитвах, желанието да подушим взаимно миризмите си, да докоснем или погладим, или погалим взаимно люспите си, кожата си, козината или перата си, да вкусим взаимно кръвта си или плътта си, да се топлим взаимно — това привличане сега беше едно със страха, ловецът не можеше да бъде различен от плячката, изяждащият — от храната.

Това беше повече или по-малко ефектът, който търсех. Беше някак по-силен, отколкото предвиждах, и сега не мога с чиста съвест да направя изключение за себе си. Решително се освободих от тревожността, отидох при Адам и казах:

— Ти и баща ти ми дадохте това... подарихте ми го всъщност. Беше наистина полезно, но напоследък като че ли не е съвсем по мярка. Но въпреки всичко благодаря. Беше много полезно.

Трудно е да върнеш подарък, без да изглеждаш дребнав или неблагодарен, а аз не исках да го оставям с такова впечатление за мен. Той обаче не обръщаше особено внимание и каза само:

— Остави го ей там, става ли?

И продължи да прави каквото правеше.

Една от причините да направя каквото направих беше това, че подобни разговори не ни водеха никъде. Въпреки всичко се чувствах леко разочарована. Бях готова да защитавам решението си. И си мислех, че когато забележи, може да се разтревожи и да поиска да го обсъдим. Подредих някои неща, останах там, но той продължи да прави каквото правеше и да не забелязва нищо друго. Накрая казах:

— Е, сбогом, скъпи. Надявам се ключът от градината да се намери.

Той сглобяваше нещо и отвърна, без да се обръща:

— Добре, чудесно, скъпа. Кога ще вечеряме?

— Не съм сигурна — отговорих. — Сега тръгвам. С... — Поколебах се и накрая го изрекох: — С тях, знаеш.

И тръгнах. Всъщност едва тогава разбрах колко трудно щеше да бъде да се обясня. Нямаше да мога да бърборя както обикновено, да приемам всичко за даденост. Сега думите ми трябва да са бавни, нови, предпазливи като стъпките, които направих надолу по пътеката от къщата между тъмноклоните високи танцьори на фона на зимния блясък.

---

[1] „Хоинъм“ от „Пътешествие в страната на хоинъмите“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.